

ŻNG.8361.298.2017

DECYZJA Nr 9 /2018

Na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 oraz ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212) oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257)

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej

wymierza przedsiębiorcy TAL Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, adres siedziby: Plac Powstańców Warszawy 2, 00-030 Warszawa, NIP 7542984798, **karę pieniężną w wysokości 2 000 zł** (słownie złotych: dwa tysiące 00/100) **z tytułu wprowadzenia do obrotu 2 partii produktów zafalszowanych** z uwagi na podanie w karcie menu nazw niezgodnych z prawdą, tj. sok grejpfrutowy i sok porzeczkowy zamiast napój grejpfrutowy i napój z czarnej porzeczki.

Uzasadnienie

W dniach 17, 18, 19 i 20 października 2017 r. inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej *OWI/H*, na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli Nr ŻNG-298/2017 z dnia 16 października 2017 r., przeprowadzili kontrolę w Restauracji Rzymskie Wakacje zlokalizowanej w Opolu przy ul. Piastowskiej 16, należącej do przedsiębiorcy TAL Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, zwanego dalej *Stroną*.

Kontrolę przeprowadzono na podstawie następujących przepisów:

- art. 3 ust. 1, 2, 3 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L z 2004 r. Nr 165, str. 1, z późn. zm.);

- art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.; obecnie: tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212), zwanej dalej *ustawą o jakości handlowej*, w związku z art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1063; obecnie: tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1063, z późn. zm.), zwanej dalej *ustawą o Inspekcji Handlowej*;
- art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 *ustawy o Inspekcji Handlowej*.

W toku kontroli inspektorzy zweryfikowali rzetelność obsługi konsumentów, jakość handlową oferowanych do sprzedaży potraw, napojów i surowców użytych do produkcji oraz prawidłowość funkcjonowania placówki gastronomicznej pod kątem przestrzegania przepisów prawa żywnościowego. Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności osoby upoważnionej do reprezentowania *Strony*.

Przed ujawnieniem charakteru służbowego inspektorzy występując w charakterze konsumentów dokonali zakupu między innymi 2 porcji produktów deklarowanych w karcie menu jako „**sok grejpfrutowy**” i „**sok porzeczkowy**”, w cenie 6 zł za porcję, o łącznej wartości 12 zł. Weryfikacja składników wykorzystanych do przygotowania zamówienia wykazała, że produkty zadeklarowane w karcie menu jako **soki** były, zgodnie z nazwą podaną przez producenta na opakowaniach jednostkowych, **napojami** (grejpfrutowym oraz z czarnej porzeczki). Ustalono, iż ww. „soki” pracownik *Strony* dozował z opakowań jednostkowych następujących produktów:

- **Toma Napój grejpfrutowy pasteryzowany, a' 1 l e**; o wykazie składników: woda, cukier, sok z zagęszczonego soku grejpfrutowego 40 % (zwany dalej: *napój grejpfrutowy*);
- **Toma Napój z czarnej porzeczki pasteryzowany, a' 1 l e**; o wykazie składników: woda, cukier sok z zagęszczonego soku z czarnej porzeczki 20 % (zwany dalej: *napój z czarnej porzeczki*).

Stwierdzone nieprawidłowości polegające na podaniu w jadłospisie nazw niezgodnych z prawdą świadczą o **zafałszowaniu** wyżej wymienionych produktów w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. b *ustawy o jakości handlowej*.

W czasie kontroli *Strona* złożyła pisemne oświadczenie, w którym potwierdziła, iż przedmiotowe produkty deklarowane w kartach menu jako „soki” w rzeczywistości były napojami. Ponadto wyjaśniła, iż błędne określenie napojów jako soki wyniknęło z niedopatrzenia, a przeoczenie tego faktu nie było świadomym zamiarem wprowadzenia konsumentów w błąd.

Przeprowadzone czynności kontrolne zostały udokumentowane w protokole kontroli oraz załączniku Nr 2 (nr akt ŻNG.8361.298.2017). Przedmiotowe dokumenty zostały bez uwag

podpisane i odebrane przez osobę upoważnioną do reprezentowania *Strony* w dniu 20 października 2017 r.

Mając powyższe na uwadze, OWIiH uznał za zasadne wszczęcie postępowania administracyjnego w celu wymierzenia *Stronie* kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust.1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej*. Pismem z dnia 28 grudnia 2017 r. OWIiH zawiadomił *Stronę* o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, informując jednocześnie, że przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie przysługuje jej, na podstawie art. 10 § 1 *ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257)*, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie OWIiH zwrócił się do *Strony* z żądaniem okazania dokumentów dotyczących wielkości obrotów i przychodu osiągniętych w 2016 r. Przedsiębiorca nie skorzystał w ww. uprawnień oraz nie ustosunkował się do żądania organu.

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił i stwierdził, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury z zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. UE L z 2002 r. Nr 31, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej *rozporządzeniem (WE) Nr 178/2002*, podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji zgodność żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Wymagania dotyczące informowania na temat żywności oraz zakresy odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym zostały ustanowione w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. UE L z 2011 r. Nr 304 str. 18, z późn. zm.), zwanego dalej *rozporządzeniem (UE) Nr 1169/2011*.

W myśl art. 7 ust. 1 lit. a *rozporządzenia (UE) Nr 1169/2011*, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Ponadto art. 7 ust. 2 *rozporządzenia*

(UE) Nr 1169/2011 stanowi, że informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta. Zgodnie z art. 8 ust. 1 *rozporządzenia (WE) Nr 178/2002* prawo żywnościowe ma na celu zapobieganie oszukańczym lub podstępным praktykom, fałszowaniu żywności oraz wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd.

W celu wyjaśnienia pojęcia „wprowadzania konsumenta w błąd” można posłużyć się art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2070). Zgodnie z ww. przepisem działanie przedsiębiorcy wprowadza w błąd, jeżeli w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął.

Zagadnienie zakresu odpowiedzialności za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności zostało uregulowane w *rozporządzeniu (UE) Nr 1169/2011*. Zgodnie z art. 8 ust. 2 ww. rozporządzenia podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informacje na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność tych informacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem w tym zakresie oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych. Ponadto w myśl art. 8 ust. 5 *rozporządzenia (UE) Nr 1169/2011* podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. Zasadnicze znaczenie dla produktów oferowanych do sprzedaży bez opakowania, w tym przeznaczonych do bezpośredniej konsumpcji ma art. 8 ust. 6 *rozporządzenia (UE) Nr 1169/2011*, zgodnie z którym podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą przekazywanie informacji na temat żywności nieopakowanej przeznaczonej do dostarczenia do konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego podmiotowi działającemu na rynku spożywczym otrzymującemu żywność, aby umożliwić, tam gdzie jest to wymagane, przekazywanie konsumentom finalnym obowiązkowych informacji na temat żywności.

Z przytoczonych przepisów wynika, iż niedopełnienie obowiązków wynikających z prawa żywnościowego leży po stronie kontrolowanego przedsiębiorcy, który powinien stosować obowiązujące normy w tym zakresie. OWIiH podkreśla, że wymogi prawa żywnościowego dotyczące jakości handlowej odnoszą się do żywności oferowanej konsumentom, dlatego też zapewnienie zgodności z tymi wymaganiami spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym i jest obowiązkowe także na etapie handlu detalicznego. W przedmiotowej sprawie podmiotem, który wprowadził kwestionowane produkty do obrotu, a zatem ponosi odpowiedzialność za ich jakość, jest *Strona*.

W myśl art. 3 pkt 10 lit. b *ustawy o jakości handlowej* za artykuł rolno-spożywczy **zafałszowany** należy uznać produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi

jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą.

Szczegółowe wymagania w zakresie jakości handlowej soków i nektarów owocowych zostały określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 30 września 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej soków i nektarów owocowych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r. poz. 494, z późn. zm.). W myśl definicji zawartej w treści ww. załącznika soki owocowe są wyrobami zdolnymi do fermentacji, lecz niesfermentowanymi, otrzymanymi z jadalnych części zdrowych, dojrzałych, świeżych lub schłodzonych, lub zamrożonych owoców, jednego lub większej liczby gatunków, posiadającymi barwę, smak i zapach charakterystyczne dla soku z owoców, z których wyrób jest wytwarzany.

Oferowanie do sprzedaży napojów zamiast zadeklarowanych w karcie menu „soków grejpfrutowego oraz porzeczkowego” świadczy o zafałszowaniu tych produktów. Podanie do konsumpcji innych produktów niż wykazano w karcie menu i niepoinformowanie o tym fakcie konsumentów przed zrealizowaniem zamówienia wprowadza w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości i składu w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 1169/2011. W związku z powyższym OWIiH uznał serwowane przez *Stronę* „soki” grejpfrutowy oraz porzeczkowy za produkty zafałszowane.

Opisane powyżej nieprawidłowości powstały przez niedopatrzenie *Strony*, która mogła zapobiec ich powstaniu dokładając większej staranności podczas składania zamówienia, a następnie sprawdzenia oznakowania towarów przy ich zakupie i odbiorze. Do obowiązków *Strony* należała weryfikacja oznakowania produktów serwowanych jako soki i podanie w jadłospisie zgodnych z prawdą danych w zakresie ich nazw. *Strona* poprzez swoje działanie naruszyła wymagania określone w przepisach prawa żywnościowego w zakresie oznakowania produktu, istotne z punktu widzenia interesów konsumenta oraz właściwości artykułów rolno-spożywczych. Biorąc powyższe pod uwagę OWIiH uznał, iż *Strona* naruszyła przepisy prawa żywnościowego i jest odpowiedzialna za wprowadzenie do obrotu zafałszowanych produktów.

Art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) Nr 178/2002 nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek wprowadzenia zasad dotyczących środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego, przy czym kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W polskim ustawodawstwie odpowiedzialność karno-administracyjna za

wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych została określona w art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej*. Zgodnie z ww. przepisem **podmiot wprowadzający do obrotu artykuł rolno-spożywczy zafałszowany podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł.**

Należy podkreślić, że dla zastosowania powyższej sankcji nie jest wymagane przypisanie winy podmiotowi wprowadzającemu do obrotu produkt żywnościowy zafałszowany. Przytoczony przepis jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a więc za sam fakt zachowania naruszającego ten przepis. Jak wskazywał Trybunał Konstytucyjny w szeregu orzeczeń, m. in. w wyroku z dnia 7 lipca 2009 r. sygn. akt K 13/08, cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ustawowych przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, co nie wyłącza również jej charakteru dyscyplinująco-represyjnego, stąd umocowanie organów administracji publicznej do nakładania kar pieniężnych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt. II GSK 917/11).

OWIIH, w myśl art. 40a ust. 5 *ustawy o jakości handlowej*, ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnił stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

Przy ustaleniu wysokości kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu produktu zafałszowanego OWIIH ocenił **stopień szkodliwości czynu i zakres naruszenia na poziomie wysokim**. Ujawnione nieprawidłowości stanowią rażące naruszenie przepisów w zakresie jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. *Strona* uchybiła istotnym wymogom w zakresie oznakowania i właściwości produktów, a stwierdzona praktyka jest naganna, gdyż w wysokim stopniu godzi w interesy konsumentów. Użycie w oznakowaniu niezgodnych z prawdą danych w zakresie nazwy wprowadza kupujących w błąd co do jakości nabywanych napojów. Stosowane przez *Stronę* oznakowanie nadawało produktowi finalnemu cech sugerujących wyższe walory jakościowe. Niewątpliwie deklaracja produktu jako sok miała wpływ na atrakcyjność oferty i stanowiła zachętę do zakupu. Ponadto właściwa nazwa produktu jest jednym z najważniejszych elementów oznakowania, umożliwiających jego identyfikację. *Strona* jako profesjonalista na rynku usług gastronomicznych powinna skrupulatnie przestrzegać przepisów prawa żywnościowego i w pełni wywiązywać się z własnych deklaracji w zakresie jakości oferowanych do sprzedaży wyrobów. Nierzetelne informacje uwidocznione w kartach menu wprowadzały klientów w błąd i mogły powodować podjęcie decyzji o zakupie produktu, który w rzeczywistości był imitacją oczekiwanego. Należy podkreślić, że jednym z podstawowych praw

konsumentów jest prawo do bezpieczeństwa ekonomicznego i zdrowotnego, którego nieodzownym elementem jest możliwość podejmowania świadomych wyborów, co w niniejszej sprawie zostało uniemożliwione. Tylko rzetelna informacja o produkcie daje podstawy do świadomego zakupu.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej określonej w sentencji decyzji OWIIH uznał, że **przebieg dotychczasowej działalności Strony** nie stanowi okoliczności zaostrzającej wymiar kary, gdyż jest to pierwszy stwierdzony przez organ przypadek wprowadzenia przez *Stronę* do obrotu artykułów zafalszowanych. Na uwzględnienie zasługuje także zachowanie przedsiębiorcy, który w czasie kontroli wyeliminował ujawnione nieprawidłowości. Nie bez znaczenia pozostaje jednak fakt, iż *Strona* jako profesjonalista w branży gastronomicznej zobowiązana jest do przestrzegania prawa żywnościowego oraz do zachowania najwyższego poziomu dbałości o rzetelne informowanie konsumentów.

Wielkość obrotów i przychodu Strony określa pozycję przedsiębiorcy na rynku i pozwala na dostosowanie wymiaru sankcji do jego możliwości, przyczyniając się do osiągnięcia funkcji prewencyjnej kary. *Strona* w toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego nie przedstawiła informacji dotyczącej uzyskanych obrotów i przychodu. Biorąc pod uwagę powyższe, OWIIH na podstawie art. 40a ust. 8 ustawy o jakości handlowej dokonał oszacowania wielkości obrotów *Strony* w oparciu o art. 23 § 3 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.), stosując metodę porównawczą zewnętrzną. Polega ona na porównaniu wysokości obrotów w innych przedsiębiorstwach prowadzących działalność o podobnym zakresie i w podobnych warunkach. Przyjęta przez OWIIH metoda szacowania pozwala na określenie wielkości obrotów kontrolowanego na poziomie zbliżonym do rzeczywistego. Przedsiębiorcy wybrani do oszacowania prowadzą działalność gospodarczą tego samego rodzaju, funkcjonują w podobnych warunkach (tj. w terytorialnym zasięgu działania OWIIH) oraz w tym samym otoczeniu społecznym i gospodarczym co *Strona*.

Ostatnim czynnikiem, który OWIIH wziął pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, jest **wartość kontrolowanych artykułów rolno – spożywczych**. *Strona* wprowadziła do obrotu 2 porcje produktów zafalszowanych o łącznej wartości 12 zł. Wartość ta nie jest znaczna i nie stanowi przesłanki do podwyższenia sankcji administracyjnej.

Po uwzględnieniu ww. przesłanek OWIIH wymierzył *Stronie* karę pieniężną w kwocie 2 000 zł. Zdaniem organu nałożona sankcja będzie właściwa dla osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie produkty nieposiadające cech zafalszowania. Ponadto wymierzona kara mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach, jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń oraz spełni swoją funkcję prewencyjną.

Mając na uwadze powyższe OWIIH wymierza karę jak w sentencji decyzji.

Na podstawie art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej karę pieniężną stanowiącą dochód budżetu państwa *Strona* powinna wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu numer 39 1010 1401 0013 4222 3100 0000 NBP Oddział Okręgowy Opole, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Opolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej

Zygmunt Jurczak

Opolski Wojewódzki
Inspektor Inspekcji Handlowej

Pouczenie:

1. Na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) od niniejszej decyzji *Stronie* przysługuje odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, Plac Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, za pośrednictwem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, ul. 1 Maja 1, 45-068 Opole, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.
2. Na podstawie art. 130 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.
3. Zgodnie z art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) decyzja ostateczna to decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji.
4. Zgodnie z art. 127a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania *Strona* może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez *Stronę*, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż podlega natychmiastowemu wykonaniu, a *Stronie* nie przysługuje prawo wniesienia odwołania ani skargi do sądu administracyjnego.
5. W myśl art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212) do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).
6. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.), od której naliczane są odsetki za zwłokę zgodnie z art. 53 § 1 ww. ustawy.

Otrzymują:

1. TAL Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
Pl. Powstańców Warszawy 2
00-030 Warszawa
2. BA w/m
3. a/a

MK